

ИГРА ОГЛЕДАЛА, ИГРА ОГЛЕДАЛИМА

Прва књига поезије Марије Петричевић (1967) **Огледало иза** разврстана је у четири циклуса – *У огледалу*, *Сенке*, *У процепу*, *Иза огледала* – а сва четири лирски сведена циклуса разбијају и као у одсјају огледала разламају одблеске слика и сенки ствари, животних призора, слутњи и њихових осујећења.

Ту игру огледала и игру огледалима бележи елиптичан, аскетски редукован језик, па је облик ових песама у самој близини тзв. хаику поезије. Дода ли се томе вештина колажирања, где се сенке и одблесци сенки ређају по систему опречности, читалац ће се сусрести са суспрегнутим, сложеним, брижљивим радом на детаљу који, добро поентиран, зна целу песму изнова да налије додатним смислом: „Главе кад / разигране / коњи подигоше / очи / крвнике охрабрише“.

Огледало иза Марије Петричевић јесте књижица рафиниране сензуалности у којој је игра огледалима поетички принцип транспоновања, којим се, у сретним тренуцима, стиже до поетске сложености. Сва четири циклуса додатно фокусира необичан наслов који још једном, том речцом *иза*, по дубини сенчи овај поетски свет.

Препоручујем.